

ประเด็นการเมือง ฉบับที่ E39		8 ส.ค. 68	วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น องค์การอิสระระหว่างประเทศ	การนำองค์การอิสระระหว่างประเทศเข้ามาประสานความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชา		
ประเด็นสำคัญ	- การบริหารจัดการความขัดแย้งของประเทศไทยในปัจจุบัน - ความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชา: วิกฤตการณ์ที่ยืดเยื้อ - การบริหารจัดการความขัดแย้งและกลไกทางเลือก - แนวทางการบริหารความขัดแย้งในยุคใหม่ - องค์การอิสระระหว่างประเทศ: ทางเลือกใหม่สำหรับการแก้ไขข้อพิพาท - ข้อพิจารณาสำคัญเกี่ยวกับกลไกองค์การระหว่างประเทศ - ข้อดีของการใช้อำนาจองค์การอิสระระหว่างประเทศ - ความท้าทายและข้อจำกัด - อนาคตของการจัดการความขัดแย้งไทย-กัมพูชา		

การนำองค์การอิสระระหว่างประเทศเข้ามาประสานความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชา

การบริหารจัดการความขัดแย้งของประเทศไทยในปัจจุบัน

การบริหารจัดการความขัดแย้งของประเทศไทยในยุคปัจจุบันดำเนินไปภายใต้นโยบายการต่างประเทศที่เน้นการ "ไม่เป็นส่วนหนึ่งของความขัดแย้งระหว่างประเทศ" และ "ดำเนินความสัมพันธ์กับนานาประเทศอย่างจริงใจและสร้างสรรค์" ตามที่ระบุในคำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี ประเทศไทยยึดมั่นในหลักการแก้ไขข้อพิพาทด้วยสันติวิธี โดยใช้กรอบของกฎหมายระหว่างประเทศและบรรทัดฐานสากล

รัฐบาลไทยในสมัยปัจจุบัน พ.ศ. 2568 ได้วางแนวทางการทูตที่เน้น "การทูตเพื่อประชาชน" และ "การทูตเศรษฐกิจเชิงรุก" พร้อมทั้งมุ่งเป็น "ผู้ส่งเสริมสันติภาพและความมั่งคั่งร่วมกัน" ในเวทีระหว่างประเทศ แนวทางดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของไทยในการสร้างสมดุลระหว่างการรักษาผลประโยชน์ของชาติและการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม การบริหารจัดการความขัดแย้งของไทยยังคงเผชิญกับความท้าทายสำคัญ โดยเฉพาะในการจัดการปัญหาชายแดนที่ซับซ้อนและมีมิติทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ซึ่งต้องอาศัยทั้งความสามารถทางการทูต การเจรจา และความเข้าใจในบริบทภูมิภาค

ความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชา: วิกฤตการณ์ที่ยืดเยื้อ

ความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชาได้บานปลายอย่างรุนแรงอีกครั้งในปี 2568 หลังจากเหตุการณ์ปะทะที่บริเวณช่องบก จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2568 เหตุการณ์นี้เป็นจุดจุดชนวนให้ความตึงเครียดระหว่างสองประเทศเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

พัฒนาการของความขัดแย้ง เหตุการณ์เริ่มต้นจากการที่ทหารไทยเหยียบกับระเบิดที่กัมพูชาวางไว้ในพื้นที่พิพาท ก่อนจะลุกลามเป็นการปะทะด้วยอาวุธที่ส่งผลให้ทหารกัมพูชาเสียชีวิต 1 นาย ความขัดแย้งได้บานปลายอย่างรวดเร็ว โดยในวันที่ 24 กรกฎาคม 2568 กัมพูชาได้ใช้จรวด BM-21 และอาวุธหนักโจมตีพื้นที่ฝั่งไทยถึง 6 จุด ได้แก่ ปราสาทตาเมือนธม ปราสาทตาควาย ช่องบก เขาพระวิหาร ช่องอานม้า และช่องจอม

การตอบสนองของรัฐบาลไทยมีความรุนแรงที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยนายภูมิธรรม เวชยชัย รองนายกรัฐมนตรีในฐานะรักษาราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้สั่งลดระดับความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-กัมพูชา เรียกทูตไทยกลับ และขับทูตกัมพูชาออกจากประเทศ นอกจากนี้ยังมีการปิดจุดผ่านแดนถาวรทั้ง 4 แห่ง และสั่งปิดสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่เสี่ยง

รากเหง้าของปัญหา ความขัดแย้งดังกล่าวมีรากเหง้ามาจากปัญหาการกำหนดเขตแดนที่ไม่ชัดเจนตั้งแต่สมัยอาณานิคม เมื่อกัมพูชาอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส แผนที่เขตแดนที่สร้างขึ้นในยุคดังกล่าวขาดความชัดเจน ทำให้ทั้งสองประเทศตีความแนวเขตแดนไม่ตรงกัน โดยเฉพาะในพื้นที่สามเหลี่ยมมรกต ซึ่งเป็นจุดที่พรมแดนของไทย กัมพูชา และลาวมาบรรจบกัน

ปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เนื่องจากเคยเกิดการปะทะกันอย่างรุนแรงในปี 2554 ต่อเนื่องจากกรณีพิพาทในพื้นที่ปราสาทพระวิหาร ซึ่งกัมพูชาได้นำคดีขึ้นสู่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) และได้รับคำตัดสินให้เป็นฝ่ายชนะ ความสำเร็จนี้ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้กัมพูชาใช้กลไกศาลโลกเป็นเครื่องมือหลักในการแก้ไขข้อพิพาทกับไทย

การบริหารจัดการความขัดแย้งและกลไกทางเลือก

การบริหารจัดการความขัดแย้งระหว่างประเทศในยุคปัจจุบันมีกลไกและเครื่องมือที่หลากหลาย ตั้งแต่การเจรจาระดับทวิภาคี การใช้บทบาทของประเทศที่สาม การพึ่งพากลไกองค์กรระดับภูมิภาค ไปจนถึงการนำข้อพิพาทขึ้นสู่องค์กรระหว่างประเทศ แนวทางแบบดั้งเดิม แนวทางแบบดั้งเดิมในการแก้ไขข้อพิพาท

ระหว่างประเทศมักจะเน้นไปที่ การเจรจาทวิภาคี เป็นขั้นตอนแรกๆ ที่ประเทศคู่พิพาทจะใช้ โดยอาศัยช่องทางการทูตและการประชุมระดับสูงเพื่อหาข้อยุติ การไกล่เกลี่ยโดยประเทศที่สาม เมื่อการเจรจาทวิภาคีไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ประเทศที่เป็นกลางหรือมีความสัมพันธ์ดีกับทั้งสองฝ่ายอาจเข้ามาทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย การใช้กลไกองค์กรระดับภูมิภาค เช่น อาเซียน ที่มีกลไกการปรึกษาหารือและการแก้ไขข้อพิพาทด้วยสันติวิธี

ข้อจำกัดของกลไกแบบดั้งเดิม อย่างไรก็ตาม กลไกแบบดั้งเดิมมักประสบปัญหาในกรณีที่ความขัดแย้งมีความซับซ้อนสูง หรือเมื่อมีความไม่สมดุลทางอำนาจระหว่างประเทศคู่พิพาท ในกรณีของไทยและกัมพูชา พบว่าการเจรจาพิพาทก็มักจะไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจาก **ความแตกต่างในแนวทางการแก้ปัญหา** ไทยมักต้องการแก้ไขปัญหามานการเจรจาระดับทวิภาคี ขณะที่กัมพูชาเลือกใช้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ **ปัจจัยทางประวัติศาสตร์และอารมณ์** ที่ทำให้การเจรจาขาดความเป็นกลางและวัตถุประสงค์ และการขาดกลไกบังคับใช้ ที่มีประสิทธิภาพในระดับภูมิภาค

แนวทางการบริหารความขัดแย้งในยุคใหม่

ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 การบริหารจัดการความขัดแย้งได้พัฒนาไปสู่แนวทางใหม่ที่มีความซับซ้อนและหลากหลายมากขึ้น โดยผสมผสานเทคโนโลยี การมีส่วนร่วมของหลายภาคส่วน และการใช้เครื่องมือที่นอกเหนือจากการทูตแบบดั้งเดิม ได้แก่ **การติดตามและวิเคราะห์สถานการณ์แบบเรียลไทม์** ผ่านการใช้

ดาวเทียม โดรน และระบบเซ็นเซอร์ต่างๆ ช่วยให้สามารถตรวจสอบการเป็นไปของความขัดแย้งและประเมินสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ **ปัญญาประดิษฐ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล** สามารถประมวลผลข้อมูลจำนวนมากเพื่อคาดการณ์แนวโน้มของความขัดแย้งและเสนอทางเลือกในการแก้ไขปัญหา **แพลตฟอร์มการสื่อสารดิจิทัล** เอื้อให้เกิดการเจรจาและการสื่อสารระหว่างฝ่ายต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่องและสะดวก แม้ในสถานการณ์ที่มีความตึงเครียด

การทูตแบบไม่เป็นทางการ (Track II Diplomacy) การทูตแบบไม่เป็นทางการได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการเตรียมดินให้เกิดการเจรจาอย่างเป็นทางการ โดยการมีส่วนร่วมของนักวิชาการและ **ผู้เชี่ยวชาญ** ที่สามารถหาแนวทางแก้ปัญหาโดยไม่ถูกผูกมัดด้วยตำแหน่งทางการเมือง **การจัดเวทีสนทนาระหว่างตัวแทนภาคเอกชน** ที่สามารถสร้างความเข้าใจและความไว้วางใจระหว่างประเทศคู่ความ การใช้เครือข่ายทางวิชาการและองค์กรพัฒนาเอกชน เป็นสะพานเชื่อมการสื่อสารในช่วงที่ความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการขาดหายไป

การบูรณาการเครื่องมือทางเศรษฐกิจ ในยุคที่เศรษฐกิจมีความเชื่อมโยงกันสูง การใช้เครื่องมือทางเศรษฐกิจในการจัดการความขัดแย้งได้รับความสำคัญเพิ่มขึ้น เช่น การใช้ **โครงการร่วมด้านโครงสร้างพื้นฐาน** เป็นเครื่องมือในการสร้างผลประโยชน์ร่วมและลดความตึงเครียด การส่งเสริมการค้าชายแดนและการลงทุนข้ามแดน เพื่อสร้างความพึ่งพาซึ่งกันและกันทางเศรษฐกิจ การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษร่วม ในพื้นที่ชายแดนเพื่อลดแรงจูงใจในการใช้ความรุนแรง

การบริหารจัดการข้อมูลข่าวสารและความคิดเห็นสาธารณะ ในยุคสื่อสังคมออนไลน์ การบริหารจัดการการรับรู้ของสาธารณะกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ การป้องกันข่าวปลอมและการบิดเบือนข้อมูล ที่อาจเป็นตัวเร่งให้ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น การสร้างการสื่อสารที่โปร่งใสและตรงไปตรงมา เพื่อสร้าง

ความเข้าใจที่ถูกต้องในหมู่ประชาชน การใช้สื่อใหม่ในการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการสันติ ผ่านการนำเสนอเรื่องราวเชิงบวกและความร่วมมือที่เป็นไปได้

การบริหารจัดการความขัดแย้งเชิงป้องกัน แนวทางใหม่เน้นการป้องกันมากกว่าการแก้ไขหลังเกิดปัญหา ประกอบด้วย ระบบเตือนภัยเพื่อป้องกันความขัดแย้ง ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่เพื่อคาดการณ์ความเสี่ยง การสร้างกลไกการสื่อสารในภาวะวิกฤต ที่ช่วยให้สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว การพัฒนาความสัมพันธ์และความไว้วางใจในช่วงปกติ เพื่อเป็นพื้นฐานในการจัดการวิกฤตเมื่อเกิดขึ้น

องค์กรอิสระระหว่างประเทศ: ทางเลือกใหม่สำหรับการแก้ไขข้อพิพาท

ท่ามกลางข้อจำกัดของกลไกแบบดั้งเดิม องค์กรอิสระระหว่างประเทศ ได้กลายเป็นทางเลือกที่สำคัญ และมีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างมากในการจัดการความขัดแย้งระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice - ICJ) หรือที่เรียกกันว่า "ศาลโลก" เป็นองค์กรตุลาการหลักของสหประชาชาติ ก่อตั้งขึ้นในปี 2488 และตั้งอยู่ที่กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ศาลโลกมีบทบาทสำคัญในการตัดสินคดีพิพาทระหว่างรัฐ ที่เป็นสมาชิกของสหประชาชาติและยอมรับอำนาจของศาล การให้ความเห็นเชิงกฎหมาย ตามคำร้องขอจากองค์กรต่างๆ ของสหประชาชาติ

ในกรณีของไทยและกัมพูชา กัมพูชาได้ใช้ศาลโลกเป็นเครื่องมือหลักในการแก้ไขข้อพิพาท โดยประสบความสำเร็จจากคดีปราสาทพระวิหารในปี 2505 และการขอตีความคำตัดสินในปี 2556 ความสำเร็จนี้ทำให้กัมพูชาเตรียมจะยื่นคดีใหม่เกี่ยวกับพื้นที่ปราสาทตาเมือนธม ตาเมือนโตนด ตาควาย และสามเหลี่ยมมรกตต่อศาลโลกอีกครั้ง

กลไกการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ นอกจากศาลโลกแล้ว การรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ ก็เป็นอีกหนึ่งกลไกสำคัญที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างรัฐต่างๆ โดยการส่งกำลังทางทหารที่ไม่มีอาวุธหรือติดอาวุธเบาจากชาติต่างๆ หลากหลายชาติ ไปยังพื้นที่ที่ฝ่ายที่เข้าร่วมสงครามต้องการฝ่ายที่เป็นกลางในการสังเกตการณ์กระบวนการสันติภาพ กลไกนี้มีหลักการสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ **ความยินยอมของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง** ในการให้กองกำลังรักษาสันติภาพเข้าไปปฏิบัติงาน **ความเป็นกลาง** ของกองกำลังรักษาสันติภาพ และ**การใช้กำลังเฉพาะในกรณีป้องกันตัว** เท่านั้น

องค์กรอิสระระดับภูมิภาค นอกจากองค์กรระดับโลกแล้ว ยังมีองค์กรอิสระระดับภูมิภาคที่สามารถทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท เช่น สหภาพยุโรป (EU) สหภาพแอฟริกา (AU) หรือแม้แต่ประเทศที่มีบทบาทเป็นกลางในภูมิภาค ในกรณีความขัดแย้งไทย-กัมพูชาล่าสุด ได้เห็นบทบาทของมาเลเซียในฐานะประธานอาเซียน ที่เข้ามาเป็นตัวกลางในการเจรจา โดยนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม ได้ทำหน้าที่เป็นประธานการเจรจาระหว่างตัวแทนไทยและกัมพูชา หลังจาก

ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ของสหรัฐอเมริกาใช้มาตรการทางเศรษฐกิจเป็นข้อต่อรองให้ทั้งสองประเทศหยุดการโจมตี

ข้อดีของการใช้อำนาจอิสรระหว่างประเทศ

การใช้อำนาจอิสรระหว่างประเทศในการแก้ไขข้อพิพาทมีข้อดีสำคัญหลายประการ ได้แก่

ความเป็นกลางและความน่าเชื่อถือ องค์การอิสรระหว่างประเทศมีความเป็นกลางและไม่มีผลประโยชน์โดยตรงในข้อพิพาท ทำให้สามารถทำหน้าที่เป็นตัวกลางได้อย่างเที่ยงธรรม การตัดสินหรือข้อเสนอแนะจากองค์กรเหล่านี้จึงมีความน่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับจากประชาคมระหว่างประเทศ

กรอบกฎหมายที่ชัดเจน องค์การอิสรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะศาลโลก ใช้กรอบกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ และหลักกฎหมายที่เป็นที่ยอมรับของประชาคมโลกในการพิจารณาตัดสิน ทำให้การตัดสินมีพื้นฐานทางกฎหมายที่มั่นคงและเป็นที่ยอมรับ

อำนาจบังคับใช้ทางจริยธรรม แม้ว่าองค์การอิสรระหว่างประเทศจะไม่มีกองกำลังบังคับใช้โดยตรง แต่การไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินหรือข้อเสนอแนะของศาลโลกจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ นอกจากนี้ ยังอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์การค้าและการลงทุนจากประเทศอื่นๆ

การป้องกันการใช้อำนาจ การนำข้อพิพาทขึ้นสู่องค์การอิสรระหว่างประเทศช่วยลดความเสี่ยงในการใช้อำนาจและความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา เป็นการส่งเสริมหลักการแก้ไขข้อพิพาทด้วยสันติวิธีตามหลักการของสหประชาชาติ

ความท้าทายและข้อจำกัด

อย่างไรก็ตาม การใช้อำนาจอิสรระหว่างประเทศในการแก้ไขข้อพิพาทก็มีความท้าทายและข้อจำกัด ประกอบด้วย การขาดอำนาจบังคับใช้โดยตรง องค์การอิสรระหว่างประเทศไม่มีกองกำลังบังคับใช้โดยตรง การปฏิบัติตามคำตัดสินขึ้นอยู่กับความสมัครใจของประเทศต่างๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในกรณีที่ประเทศใดประเทศหนึ่งไม่ยอมปฏิบัติตาม ข้อจำกัดด้านเขตอำนาจ ศาลโลกจะมีอำนาจพิจารณาตัดสินได้ต่อเมื่อประเทศคู่ความยินยอม ในกรณีของไทย ประเทศไทยไม่ได้ประกาศยอมรับเขตอำนาจของศาลโลกอย่างเป็นทางการ ทำให้กัมพูชาอาจมีความยากลำบากในการนำคดีใหม่ขึ้นสู่การพิจารณา

รวมถึง **ระยะเวลาในการพิจารณา** กระบวนการพิจารณาตัดสินในศาลโลกใช้เวลานาน อาจใช้เวลาหลายปีกกว่าจะได้คำตัดสิน ในระหว่างนั้นความขัดแย้งอาจบานปลายและส่งผลกระทบต่อประชาชนและเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศ

อนาคตของการจัดการความขัดแย้งไทย-กัมพูชา

ความขัดแย้งระหว่างไทยและกัมพูชาที่ปะทุขึ้นอีกครั้งในปี 2568 สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการมีกลไกการจัดการความขัดแย้งที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย การใช้อำนาจอิสรระหว่าง

ประเทศเป็นหนึ่งในทางเลือกที่สำคัญที่สามารถช่วยให้การแก้ไขข้อพิพาทเป็นไปด้วยความเป็นธรรมและสันติวิธี อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการใช้กลไกดังกล่าวขึ้นอยู่กับความพร้อมของทั้งสองประเทศในการยอมรับกระบวนการและผลลัพธ์ รวมทั้งการสร้าง ความเข้าใจและความไว้วางใจระหว่างกัน

สำหรับประเทศไทย การพิจารณาใช้องค์กรอิสระระหว่างประเทศเป็นทางเลือกในการจัดการความขัดแย้งจะต้องมาพร้อมกับการเตรียมความพร้อมทางกฎหมาย การทูต และการสร้างความเข้าใจกับประชาชน เพื่อให้สามารถใช้กลไกนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อการรักษาสันติภาพและ

เสถียรภาพในภูมิภาคต่อไป อย่างไรก็ตาม คำถามสำคัญที่ประเทศไทยต้องตอบคือ ในยุคที่โลกมีความเชื่อมโยงกันสูงและเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยควรปรับปรุงกลไกการจัดการความขัดแย้งอย่างไรให้สามารถสร้างสมดุลระหว่างการรักษาอธิปไตยของชาติกับการยอมรับบทบาทขององค์กรอิสระระหว่างประเทศ?

การเรียนรู้จากประสบการณ์ในครั้งนี้จะเป็นบทเรียนสำคัญในการพัฒนากลไกและแนวทางการจัดการความขัดแย้งของประเทศไทยให้มีความครอบคลุม หลากหลาย และสามารถรองรับความท้าทายในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ การบริหารจัดการความขัดแย้งในยุคใหม่จำเป็นต้องผสมผสานแนวทางดั้งเดิมเข้ากับเครื่องมือและเทคโนโลยีใหม่ เพื่อสร้างระบบการจัดการที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อพิจารณาสำคัญเกี่ยวกับกลไกองค์กรระหว่างประเทศ

ในการพิจารณากลไกการทำงานขององค์กรระหว่างประเทศ จำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญหลายประการ ได้แก่ **ความเป็นกลางของประเทศต่างๆ** ทั้งประเทศผู้นำและประเทศสมาชิกต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบ เนื่องจากการตัดสินใจขององค์กรอาจมีความลำเอียงไปในทิศทางที่เอื้อประโยชน์ต่อประเทศหนึ่งหรือกลุ่มประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นพิเศษ **มิติทางประวัติศาสตร์** ความสัมพันธ์และเหตุการณ์ในอดีตระหว่างประเทศต่างๆ ย่อมส่งผลต่อการตัดสินใจในปัจจุบัน รวมถึง **แรงกดดันจากภายนอก** ประเทศสมาชิกอาจต้องเผชิญกับอิทธิพลและแรงกดดันจากคู่กรณีพิพาทที่มีอำนาจ ทั้งจากภายในกลุ่มองค์กรเองและจากประเทศภายนอกที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญต่อการประเมินประสิทธิภาพและความเป็นธรรมของกลไกองค์กรระหว่างประเทศ

บทความนี้จัดทำขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลเหตุการณ์ความขัดแย้งไทย-กัมพูชาปี 2568 และการวิเคราะห์บทบาทขององค์กรอิสระระหว่างประเทศในการจัดการความขัดแย้ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทางเลือกในการแก้ไขข้อพิพาทระหว่างประเทศด้วยสันติวิธี

พ.อ.หญิง จันทิรา นาคบุญนำ

อจ.ทก.กกรม.สมย.วทบ.

อ้างอิง

1. กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ. (2568, กรกฎาคม 26). แถลงการณ์ของรัฐบาลไทยต่อเหตุการณ์ความขัดแย้งบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา. กรุงเทพฯ: กระทรวงการต่างประเทศ.
2. จิรพร นาควานิช. (2568). "การพัฒนากลไกการจัดการความขัดแย้งในยุคดิจิทัล: บทเรียนจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้." วารสารความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ, 45(2), 78-102.
3. Malaysia Prime Minister's Office. (2025, August 1). Joint Statement on ASEAN's Role in Facilitating Thai-Cambodia Border Dialogue. Retrieved from <https://www.pmo.gov.my/statements/asean-mediation-2025>
4. สถาบันการทูตและการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ. (2568). รายงานการศึกษาเปรียบเทียบกลไกการแก้ไขข้อพิพาทระหว่างประเทศ: ศาสนาธรรมระหว่างประเทศกับองค์กรไกล่เกลี่ยระดับภูมิภาค. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
5. United Nations Department of Political and Peacebuilding Affairs. (2025). Digital Diplomacy and Conflict Prevention: New Tools for 21st Century Peacemaking. New York: UN Publishing.

ท่านสามารถสืบค้นข้อมูลย้อนหลังได้ โดยการสแกน QR Code

